

Mindretallet, at her er et Forslag, som kan og bør tages under nærmere Overveielse. Jeg er heller ikke fuldkommen klar over, om man ikke allerede nu kan hjælpe de Paagjældende, men jeg er villig til at overveie det nærmere, idet jeg dog meget maa tilraade, at man stemmer mod Forslaget. — Om Endringsforslaget Nr. 7 har jeg allerede udtalt mig i de almindelige Bemærkninger, jeg tillod mig at fremsætte, og jeg maa fraraade at stemme for det. — Endringsforslaget Nr. 8 er en Simplifikation af Beregningen, og jeg indrømmer, at man trænger til en saadan Simplifikation. Om det er fuldkommen betryggende tør jeg ikke sige, men vil man ikke have 12 Beregningsdage, kan man jo nøies med 2 eller 3, derom kunne vi maaske tales nærmere ved. — Endringsforslaget Nr. 9 hviler ogsaa paa en rigtig Tanke. Man vil her have gjort Forskiel paa de to Beregningsmaader, Tilskud dels i Forhold til de i Kommunen bosatte Indvinders Antal dels i Forhold til Medlemsbidraget. Man maa jo erindre, at hele denne Paragraf taler baade om en Beregning og en Fordeling. Jeg vil gjerne tage noget Forbehold med Hensyn til denne Paragraf, indtil jeg ser, hvorledes Afstemningen falder ud. Jeg tror, at der kan møde forskellige Tvivlsspørgsmaal, f. Ex. hvorledes der skal forholde sig, naar Sygekasser oprettes i Løbet af Aaret, og hvorledes de to Punkter skulde stilles imod hinanden, om man ikke kommer til en urigtig Fordeling, saaledes som Beregningen er foreslaaet, og som for Resten Lovforslaget selv tildels er gaaet ind paa. Jeg skal altsaa ikke have Noget imod, at man vedtager Endringen, men jeg tror nok, at det er et Punkt, som jeg maa forbeholde til en alvorligere Drøftelse paa et senere Stadium. — Jeg kommer nu til Endringsforslaget under Nr. 10. Det kan jeg selvfølgelig kun ønske vedtaget. — Endringsforslaget under Nr. 11, betegnede den ærede Ordfører som et af de vigtigste, der forelaa. Jeg erkjender selvfølgelig, at dette langt bedre kan vedtages end de Regler, man tidligere er gaaet ind paa, men det forekommer mig, at der er noget Uklart i Forslaget, og jeg har ikke forstaaet det ganske saaledes, som den ærede Ordfører synes at ville have det forstaaet, men om jeg ret har faaet fat paa den ærede Ordførers Tanke, er jeg ikke ganske sikker paa. Det, her er foreslaaet: „Naar Medlemmer af anerkjendte Sygekasser og deres Børn under 15 Aar optages til Behandling paa et Staten eller en Amts-, Kjøbstads- eller Handelspladskommune tilhørende Sygehus, som ikke udelukkende er bestemt for visse Klasser af Personer, gives der vedkom-

mende Sygekasse Medsættelse i Betalingen. . . .“, kan jeg egentlig ikke se indeholder noget som helst Obligatorisk; det stemmer ikke ganske med den ærede Ordførers Udtalelser, om, at der skulde være noget Forbindende, at f. Ex. Meningen er, at vedkommende Sygehus skal tage dem, forsaavidt der er Plads (Udflydelse af Ordføreren). Sa det maa dog kunne præciseres paa en eller anden Maade, baade om der er en Forpligtelse, og naar den skal indtræde, men jeg indrømmer jo, at Forslaget naturligvis har en helt anden Karakter end Forslaget i Fjor, som gik ud paa, at der ubetinget af de offentlige Myndigheder skulde staves Plads til Medlemmer af Sygekasser. Jeg skal bemærke, at det sidste Stykke i Forslaget, kan jeg egentlig kun ganske foreløbig gaa ind paa, thi det er jo et Omraade, som henhører under en anden Minister, nemlig Justitsministeren, og jeg maa tilstaa, at jeg har forsjønt at konferere med ham derom. Jeg kan imidlertid ikke tænke mig, at der kan være Noget i Veien for at vedtage det, thi det er klart, at selv om det ikke vedtages, kunne de Vedkommende gennem Kommunerne altid opnaa denne Begunstigelse. Der saaldt ved første Behandling den praktiske Bemærkning angaaende det Forslag, som nu staar under Nr. 11, at der er Byer og særlig Amter, som gjøre langt mere, end her forlanges. Ja, ganske rigtigt, men jeg kan ikke se, at dette i og for sig gjør Forslaget overskødigt eller endog skadeligt, thi de vedkommende Amter kunne jo vedblive at hve det, som de nu frivillig hve. Jeg har vistnok endnu kun tilbage at udtale mig om Endringsforslaget under Nr. 12, som jeg skal tiltræde og anbefale til Vedtagelse. Jeg beklager jo, at jeg i saa høj Grad maa stusse det ærede Medlem (Kaben), der troede at have en sikker Medhjælp i mig for at faae sin Tanke gennemført eller i alt Fald at faae Endringsforslaget forkastet; men det ærede Medlem har egentlig ikke været berettiget til at paaregne en særlig Assistance fra min Side. Det ærede Medlem kjender jo godt denne Sags Historie. Hvis det ærede Medlem vil være saa venlig at se, hvad der stod i Regjeringens Forslag i Fjor, vil han finde, at der var der Tale om Udredelse af Kjørslerne som Sogneraiser. Saa kom Udvalget og foreslog noget Andet, nemlig det, som nu staar i Regjeringsforslaget, og med den Smøbekommen, som jeg altid, saavidt muligt, og til det Øberste viser, tog jeg Udvalgets Forslag i Fjor og indsatte det i Regjeringsforslaget. Nu er Udvalget selv blevet kjed af sit Forslag, og da Udvalgets Forslag i Aar kommer min oprindelige Tanke ikke saa